

PŘIPOMÍNKY ČESKÉ TELEVIZE K NÁVRHU ZÁKONA O MEDIÍCH VEŘEJNÉ SLUŽBY

I. Obecné připomínky

Česká televize po prostudování návrhu zákona a důvodové zprávy dospěla k závěru, že návrh zákona nedosahuje cílů, které si vytyčil předkladatel v důvodové zprávě, neboť nepředstavuje modernizaci platné právní úpravy, která je obsažena v platném zákoně o České televizi, v platném zákoně o Českém rozhlasu a v platném zákoně o rozhlasových a televizních poplatcích. Nejde ani o zpřehlednění právního rámce médií veřejné služby, natož že by snad návrh zákona poskytl pevnější zákonný rámec. Poukazujeme na to, že poslední novela zákona o České televizi z roku 2025 upřesnila některá ustanovení platného zákona, týkající se poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a zavedla instituty potřebné pro fungující duální systém vysílání (významná služba a její změny, memorandum, na které návrh nového zákona rezignoval).

Předložený návrh zákona má jen 36 paragrafů, což je spíše kladem, ale z těchto 36 paragrafů je prakticky většina převzata z platné právní úpravy, avšak jako v celku v takové podobě (ve spojení s novou úpravou), která vykazuje značné nedostatky. Ponecháváme stranou některé vágní formulace, vzájemně si odporující ustanovení, nejasnou terminologii nebo fakt, že návrh zákona kopíruje některá ustanovení nebo jejich části z jiných zákonů, z nichž je zřejmé, že návrh neodpovídá ani požadavkům stanoveným v Legislativních pravidlech vlády, což ve svém důsledku vyvolává obtížnou orientaci v návrhu zákona, jeho nesrozumitelnost a nakonec nepředvídatelnost při aplikaci zákona. Dle našeho názoru nedošlo k zásadním společenským a technologickým změnám a změnám v evropském právním rámci, které by odůvodňovaly návrh nového zákona a navrhované změny nejsou v souladu s evropským právním rámcem.

Předkladatel zákona spojil zákon o České televizi a zákon o Českém rozhlasu do jednoho zákona, který nese název „návrh zákona a médiích veřejné služby“. Již po pouhém prvním přečtení návrhu zákona je seznatelné, že předkladatel jednotný rámec pro Českou televizi a Český rozhlas neučinil. **Chybí totiž definice média veřejné služby** a lepší systematické uspořádání návrhu zákona, který by nejprve měl stanovit společnou úpravu základních institutů a poté případně stanovit specifické odlišnosti, které se váží k České televizi, resp. Českému rozhlasu. Přitom např. definice média veřejné služby je zásadní i pro duální systém vysílání a poskytovaných mediálních služeb v online prostředí.

Evropský právní rámec uznává veřejnoprávní vysílání, konstatuje, že i při svém nesporném hospodářském významu není srovnatelné s veřejnou službou v žádném jiném hospodářském odvětví. Neexistuje jiná služba, která by současně měla přístup k tak širokému okruhu obyvatelstva, poskytovala tolik informací a takový obsah, kterým by vyjadřovala a ovlivňovala jak mínění jednotlivce, tak i veřejnosti. Kromě toho je vysílání obecně chápáno jako velmi spolehlivý zdroj informací. Obohacuje veřejnou diskusi a v konečném důsledku může zajistit všem přiměřenou účast na veřejném životě. **Veřejnoprávní vysílání má význam pro sociální, demokratický a kulturní život v EU.** Veřejnoprávní vysílání musí využívat technického pokroku, zaručovat vývoj a diverzifikaci činností v digitálním věku a **musí být schopné nadále poskytovat široké programové spektrum v souladu se svým posláním, aby oslovovalo společnost jako celek. Poskytování širokého programového spektra a vyvážené a rozmanité nabídky vysílání je legitimní**, jak uznává Protokol o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech, jenž tvoří přílohu Smlouvy o založení Evropského společenství, ve znění změn provedených Amsterodamskou smlouvou. Současně je však třeba zajistit redakční nezávislost veřejnoprávních médií.

Podstatné pro veřejnost je, že návrh zákona přináší dvě hlavní změny, a to změnu, týkající se **obsahu a rozsahu veřejné služby a změnu formy financování**, aniž by navrhované změny byly podloženy odbornou analýzou, aniž by byly konzultovány s dotčenými veřejnoprávními médii, aniž by prošly veřejnými konzultacemi odborné veřejnosti a přímo dotčenými zájmovými skupinami, jako jsou subjekty v oblasti audiovizu, kinematografie, výrobci a tvůrci pořadů pro děti, dokumentů a tyto konzultace byly zveřejněny, aby bylo zřejmé, zda se změnil zájem a potřeba veřejnosti, které očekává od veřejnoprávních médií.

Přitom navrhované změny **obsah a rozsah veřejné služby výrazně mění**, resp. oproti jejich vymezení v platném zákonu o České televizi je významně zužují až marginalizují, zavádí prioritizaci v oblasti služby veřejnosti, což není v souladu s evropskými předpisy a doporučeními a je v rozporu s redakční nezávislostí a autonomií České televize. Jde o nástroj regulace programů a pořadů České televize a není v souladu s posláním služby veřejnosti – být zde pro společnost jako celek. V návrhu chybí řada úkolů veřejné služby, které jsou zakotveny v platném zákoně o České televizi a ty je třeba ponechat. Obsah a rozsah veřejné služby musí být natolik přesně specifikován, aby bylo možné zjistit a zkontrolovat, zda vynakládané veřejné prostředky jsou přiměřené či nikoliv. Takovému požadavku však návrh nového zákona nedostál.

Pro změnu financování z televizních poplatků na financování ze státního rozpočtu neshledáváme žádné důvody. Evropské předpisy připouštějí obě formy financování, každá forma financování má své klady a zápory a v Evropě jsou obě formy financování médií veřejné služby používány. Avšak vždy, než se přikročilo ke změně formy financování v příslušném státě z formy financování z televizních poplatků na jinou formu financování, předcházely takovému rozhodnutí dlouhé diskuse s odborníky a širší veřejností, přičemž požadavek na změnu byl často dán tím, že platební morálka výběru poplatků nebyla dobrá. U financování ze státního rozpočtu pak činí největší problém zajištění nezávislosti média veřejné služby a k tomu slouží různé pojistky v zákonech. Z navrhovaného zákona ani z důvodové zprávy ovšem není zřejmé, proč se má měnit tak náhle forma financování, když platební morálka poplatníků v ČR je dobrá a když je možné např. jen „modernizovat“ fungující systém např. tím, že je možné upřesnit osvobození z placení televizního poplatku s ohledem na sociální příjem, nastavit různé úrovně poplatku nebo povinnost platit poplatek nevázat na vlastnictví zařízení. Je zjevné, že na osoby, které jsou již osvobozeny od placení televizních poplatků nebude mít návrh financování ze státního rozpočtu žádný sociální dopad. Další otázkou je, zda jde o tak zásadní změnu financování, včetně vazby na stát, která by z pohledu práva EU mohla být považována za nový režim veřejné podpory a podléhala povinnosti předchozí notifikace Evropské komise. K tomu důvodová zpráva mlčí.

Co se týká financování ze státního rozpočtu, který je obsažen v návrhu zákona, lze konstatovat, že uvedená částka neodpovídá úkolům veřejné služby, které Česká televize plní v souladu s platným právním předpisem, dlouhodobými plány schválenými Radou České televize a Memorandem o způsobu naplňování veřejné služby, a tudíž by stavěla Českou televizi do situace, že by nebyla schopna dostát svým závazkům. Přitom EMFA, na kterou se předkladatel v důvodové zprávě často odvolává, stanoví, že financování médií veřejné služby má být stabilní, udržitelné a předvídatelné, aby neohrožovalo redakční a institucionální nezávislost média veřejné služby.

V důvodové zprávě k návrhu zákona je za problematické mj. uvedeno „*přetrvávající financování prostřednictvím rozhlasových a televizních poplatků, které je administrativně náročné a společensky stále více zpochybňované*“. Administrativní náročnost a společenské zpochybňování aktuálního systému financování by ovšem nemělo být důvodem pro změnu způsobu financování médií veřejné služby, když stávající systém je plně funkční, stabilní a předvídatelný a plně odpovídá např. požadavkům EMFA; navrhovatel v důvodové zprávě nijak blíže nerozvádí, z jakého zdroje čerpal při tvrzení, že stávající systém financování je společensky zpochybňován, výběr poplatků je v současnosti efektivní a nic nenasvědčuje společenskému odmítání tohoto systému. V čl. 2 obecné části důvodové zprávy je k tomuto tématu dále uvedeno, že „*smyslem této změny je vytvořit financování stabilní, předvídatelné, administrativně méně náročné a transparentní*“ – pokud navrhovatel uvádí tyto čtyři důvody pro změnu systému financování, tak je zřejmé, že změna není

nutná, neboť tři z uvedených důvodů jsou plněny stávajícím systémem (stabilita, předvídatelnost a transparentnost) a co se týká administrativní náročnosti, tak navrhovatel opět blíže nevysvětluje, v čem spatřuje administrativní náročnost a ani nereaguje např. na podněty samotných dotčených institucí, které výběr poplatků realizují a systém výběru funguje bez jakýchkoliv významných problémů.

Navrhovaná výše příspěvku ze státního rozpočtu je neadekvátní a nedostačující k zajištění hlavních úkolů veřejné služby České televize. Nízká suma příspěvku ze státního rozpočtu uvedená v návrhu zákona je ve veřejném prostoru spojována s výzvou České televizi k šetření. Považujeme za podstatné připomenout, že výše televizního poplatku byla naposledy zvýšena (krom loňské úpravy) v roce 2008. S ohledem na inflaci a rostoucí ceny všech vstupů je zřejmé, že by České televize nemohla dnes poskytovat takový rozsah a kvalitu služby veřejnosti, kdyby průběžně neoptimalizovala své provozní a výrobní procesy, kdyby nehledala např. další možnosti financování pořadů apod., zkrátka kdyby nešetřila. Další šetření již reálně není možné bez toho, aby nedošlo k omezení rozsahu a kvality poskytované služby.

Administrativní náročnost v sobě zřejmě zahrnuje i nákladnost administrace výběru poplatků (což několikrát zaznělo z úst představitelů aktuální vládní koalice). Náklady České televize na výběr a správu poplatků sestávají z platby státnímu podniku Česká pošta za vedení evidence poplatníků a realizaci SIPO plateb ve výši cca 90 mil. Kč ročně a ostatní náklady (personální, materiální, poštovní, náklady na upomínání a soudní vymáhání dlužných poplatků...atd) v netto výši přibližně 20 mil. Kč. Pokud by bylo financování České televize realizováno z aktuálně deficitního státního rozpočtu, potom by např. **náklady za zvýšení deficitu státního dluhu o částku určenou pro Českou televizi uvedenou v návrhu zákona (jakkoliv s touto částkou nesouhlasíme) při aktuální výši úrokových sazeb, za které si stát půjčuje (průměrně 4,65 %) představovaly částku přibližně 265 mil. Kč!!!** Při variantní úvaze vycházející z veřejně dostupných údajů o výši státního dluhu v roce 2025 (3.678 mld. Kč.) a výši nákladů na obsluhu státního dluhu v témže roce (98.1 mld. Kč), které představují přibližně 2,7 % výše státního dluhu, by pak náklad na financování příspěvku na financování České televize byl ve výši přibližně 155 mil. Kč. Oba přístupy ke stanovení nákladovosti na financování České televize ze státního rozpočtu jednoznačně potvrzují, že by takové financování bylo nákladnější, než je nákladovost financování prostřednictvím televizních poplatků. V této souvislosti je nutné uvědomit si také jinou souvislost – největší náklad na výběr televizního poplatku představuje platba státnímu podniku České pošta, tzn. že v případě diskutované změny financování dojde ke snížení příjmu České pošty, což představuje významný dopad do hospodaření České pošty a případně i další výdaje státu. Pokud by dále docházelo k rušení služby SIPO ze strany klientů České pošty (z důvodu, že po zrušení poplatku České televizi a Českému rozhlasu by klienti České pošty na službu SIPO neměli vázáno žádné další inkaso nebo např. jen jedno a nebylo by pro ně výhodné tuto službu využívat), mohly by být v konečném důsledku pro Českou poštu násobně závažnější, protože poplatek od klientů využívajících SIPO platbu je výrazně vyšší, než poplatek, který České poště platí České televize, resp. Český rozhlas.

Návrh zákona obsahuje valorizační mechanismus, který však je limitován, což není ekonomicky udržitelné a neodpovídá reálnému vývoji inflace, což by zase vedlo k faktickému snižování příspěvku ze státního rozpočtu a není tak v souladu s principem stability a předvídatelnosti. Pokud by mělo dojít ke změně formy financování, je třeba doplnit procesní pravidla, která by upravila mechanismus vyplácení příspěvku ze státního rozpočtu, včetně termínů, způsob nakládání s přebytkem finančních prostředků v daném roce tak, aby je mohla Česká televize použít i v následujícím období. Tyto pojistky, resp. záruky, jsou současně pojistkami nezávislosti České televize. Mezi další pojistky by spadalo např. schvalování zákonů týkajících se médií veřejné služby kvalifikovanou většinou, ale to předkládá politický konsensus na obsahu nového zákona.

Zásadním nedostatkem návrhu zákona rovněž je, že **nezajišťuje kontinuitu existence České televize** jako právnické osoby zřízené zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi, když zcela zrušuje zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi, aniž by jednoznačně upravil přechod práv, závazků a majetku, jak

je to s majetkem, který přešel na Českou televizi z Československé televize apod. Důvodová zpráva k této otázce opět mlčí.

Návrh zákona zcela **opomíjí vymezení kmitočtů pro terestrické vysílání a provozování multiplexu veřejné služby**. Návrh zákona zcela rezignoval na požadavek evropského právního rámce, aby média veřejné služby měla technicky dlouhodobě a stabilně zajištěn přístup ke kmitočtovému spektru a mohla tak šířit i nadále své programy, přitom jde o nezbytnou podmínku služby veřejnosti. Rovněž důvodová zpráva o tom mlčí.

Ačkoliv platný zákon obsahuje úpravu regionálních studií, dále upravuje schvalování tzv. nové významné služby a její změny, včetně otevřených konzultací, a dále Memorandum, což jsou vše instituty významné pro fungování duálního systému vysílání, tak v návrhu nového zákona a ani v důvodové zprávě se neuvádí, proč návrh zákona tyto instituty opomíjí.

Z výše uvedeného vyplývá, že návrh zákona zejména:

- **nezajišťuje kontinuitu existence České televize jako právnické osoby zřízené zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi**, když zcela zrušuje zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi, aniž by jednoznačně upravil přechod práv, závazků a majetku a vysvětlil v odůvodnění návrhu zákona, proč tomu tak je.
- používá **neurčité a legislativně neukotvené pojmy** a obsahuje **vnitřní rozpory a vágní formulace**, které znemožňují předvídatelný výklad, **nedostatečně garantuje nezávislost médií veřejné služby**, když nevylučuje nepřímé vlivy státu či jiných subjektů a když mění zásadním způsobem formu financování České televize, a přitom neobsahuje pojistky nezávislosti České televize,
- **neobsahuje dostatečně specifické vymezení veřejné služby**, včetně činností v online prostředí a audiovizuálních služeb na vyžádání, aby byly uspokojeny zájmy širší veřejnosti a aby vynakládání veřejných prostředků mohlo být dostatečně kontrolováno,
- zavádí **prioritizaci funkcí veřejné služby**, která je v rozporu s principem poslání média veřejné služby,
- navrhovaná **výše příspěvku ze státního rozpočtu je neadekvátní** a nedostačující k zajištění veřejné služby v oblasti televizního vysílání,
- **neobsahuje konkrétní úpravu regionálních televizních studií**, která považujeme za nezbytnou součást veřejné služby v oblasti televizního vysílání a zákon by měl obsahovat jejich jednoznačné ukotvení a vymezení,
- **opomíjí některé klíčové oblasti činnosti** (např. síť zahraničních zpravodajů, nové technologie, veřejnoprávní multiplex).

Celkově návrh nepřispívá k posílení stability a důvěryhodnosti médií veřejné služby, ale naopak vytváří prostor pro právní nejistotu a oslabení jejich autonomie. Návrh zákona v podobě, která byla rozeslána do připomínkového řízení, obsahuje tak závažné nedostatky ohledně postavení, fungování a nezávislosti médií veřejné služby, že je třeba jej odmítnout, popř. zásadně přepracovat. Návrh zákona navíc obsahuje z 36 paragrafů fakticky jen 6 nových paragrafů (4 paragrafy s vazbou na veřejnou službu a 2 paragrafy s vazbou na financování).

Z výše uvedeného vyplývá jednoznačný závěr, totiž že není vhodné rušit stávající zákony o České televizi a o Českém rozhlasu a nahrazovat je zákonem novým. Navrhovaná změna, která sebou nese i faktický zánik stávajících právnických osob (České televize a Českého rozhlasu) zřízených zákonem o České televizi a zákonem o Českém rozhlasu, je neúčelná a nepřiměřená v návrhu zákona vyjádřeným změnám.

Pokud by i přes vše uvedené měl být navrhovaný zákon (pochopitelně ve výrazně pozměněné podobě) přijat, nesmí být stávající zákon o České televizi zrušen jako celek, ale musí být ponechán v platnosti alespoň v rozsahu ust. § 1 (zřízení České televize a vymezení majetku), ust. § 3 odst. 2 (vyhrazení kmitočtů) a ust. § 3a odst. 1 a 2 (provozování veřejnoprávního multiplexu).

II. Konkrétní připomínky k jednotlivým ustanovením navrhovaného zákona

K ust. § 1 – Účel zákona

Přestože je ust. § 1 nazván „Účel zákona“, hned první věta vymezuje nikoli účel zákona, ale cíl zákona. Dle navrženého znění by mělo být cílem zákona „zajistit efektivní, transparentní a hospodárné fungování veřejnoprávního rozhlasového a televizního vysílání v České republice“, návrh ust. § 1 zcela opomíjí vymezení veřejné služby a vytvoření předpokladů pro její fungování a naplňování. Nezávislost musí být zajištěna komplexně, nikoli pouze „na přímém vlivu státu“.

Navrhujeme uvedené ustanovení přepracovat tak, aby zahrnovalo nejen vysílání a obsahovalo konkrétní nástroje k dosažení deklarovaných cílů. Dále navrhujeme doplnit do tohoto ustanovení, základní principy služby veřejnosti, tedy princip univerzality, nezávislosti, rozmanitosti, kvality, odpovědného přístupu a inovací.

K ust. § 2 – Postavení České televize

Navrhované ustanovení konstatuje, že Česká televize je právnickou osobou a na rozdíl od platné právní úpravy stanoví, že je právnickou osobou veřejného práva. Bylo by vhodné vysvětlit v důvodové zprávě, co se rozumí právnickou osobou veřejného práva. Když už návrh zákona neobsahuje ustanovení o zřízení České televize, měl by to učinit alespoň s odkazem na zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Rovněž je třeba sjednotit terminologii „osoba veřejného práva“, „samostatná veřejnoprávní instituce“ a „veřejnoprávní provozovatel vysílání“.

Navrhované ustanovení neřeší kontinuitu práv a závazků ani majetkové vztahy. Navrhované ustanovení v kontextu s ust. § 27 navrhovaného zákona, kterým se ruší zákon č. 483/1991 Sb., kterým byla zřízena Česká televize se sídlem v Praze, vyvolává nejistotu a tím i otázku, jak to je s nemovitým a movitým majetkem České televize, s právy k pořadům, která získala Česká televize zřízená zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi během své existence, s jejími ochrannými známkami, se zaměstnanci České televize, se závazky ze smluv apod. O tom mlčí jak navrhovaný zákon, tak důvodová zpráva. Je také nezbytné v souvislosti s navrhovaným ustanovením vyjasnit otázku, jak je to s majetkem, který přešel na Českou televizi zřízenou zákonem č. 483/1991 Sb. z majetku Československé televize zákonem č. 36/1993 Sb., i když z uvedeného zákona se ve zrušovacích ustanoveních zrušuje pouze část IV. zákona. Jako výrazně lepší řešení se ovšem jeví **ponechat v platnosti zákon o České televizi alespoň v rozsahu ust. § 1 (zřízení České televize a**

vymezení majetku), ust. § 3 odst. 2 (vyhrazení kmitočtů) a ust. § 3a odst. 1 a 2 (provozování veřejnoprávního multiplexu).

Navrhované ustanovení konstatuje, že Česká televize je nezávislá na výkoné moci. Předkladatel návrhu zákona opominul fakt, že média, natož média veřejné služby, jsou a mají být nezávislá na jakékoliv státní moci a veřejné moci, tedy nejen na moci výkoné, ale i zákonodárné a moci soudní. Stojí mimo tuto dělbu mocí, jinak by nemohla plnit funkci „hlídacího psa demokracie“. Předpokládáme, že snad nebylo záměrem předkladatele zákona, aby omezil zásah do nezávislosti České televize jen ze strany moci výkoné, a proto je třeba přeformulovat uvedené ustanovení tak, aby v něm byla jasně stanovená nezávislost České televize na státní, resp. veřejné, moci. Nelze stavět překážky k ústavně zakotvené svobodě slova a právu vyhledávat a šířit informace, na které stojí činnosti médií včetně médií veřejné služby. Poukazujeme v této souvislosti na ust. § 3 odst. 2, které je formulováno poněkud odlišně, když do tvorby a zařazování programů nesmí přímo zasahovat žádný státní orgán ani politický subjekt.

Navrhované ustanovení v odst. 3 obsahuje poslední větu cit.: „Využití online platform jednotlivými uvedenými subjekty zůstává nedotčeno.“ Pomineme-li, že ustanovení, týkající se online platform spadá systémově do obsahu veřejné služby, tak není jasné, jak si navrhovatel zákona představuje realizaci tohoto ustanovení v praxi, když současně zrušuje celý zák. č. 483/1991 Sb., v platném znění. Jen pro úplnost lze dodat že navrhovatel zákona v odst. 3 řeší online platformy, ale vůbec se nezabývá vyhrazením kmitočtů pro vysílání a otázkami provozování veřejnoprávního multiplexu.

Za nadbytečné považujeme ustanovení odst. 3, které konstatuje, že provozování televizního vysílání České televize nepodléhá licenčnímu řízení, protože tuto věc upravuje zákon č. 231/2001 Sb. a vlastně i platný právní předpis, když zřídil Českou televizi zákonem.

K ust. § 3 – Veřejnoprávní mediální služba

K ust. § 3 odst. 1:

Navrhované ustanovení je jedním z nejslabších míst návrhu zákona. Návrh zákona zcela selhává v základním vymezení veřejné služby, přestože dle důvodové zprávy má být zásadním přínosem nové úpravy.

Úkoly „veřejnoprávní mediální služby“ je třeba jednoznačně stanovit. Je to důležité nejen pro Českou televizi, ale i pro širší veřejnost, aby mohlo být účinně sledováno jejich dodržování, a rovněž i pro soukromé provozovatele mediálních služeb, aby mohli plánovat své činnosti.

Evropský právní rámec považuje vysílání za odvětví zvláštní povahy a považuje v souladu s Amsterodamským protokolem za legitimní, pokud je uložena **povinnost poskytovat široké programové spektrum a vyváženou a rozmanitou nabídku vysílání**. To se obecně považuje za souladné s cílem uspokojovat demokratické, společenské a kulturní potřeby společnosti, neboť zaručuje pluralismus, včetně kulturní a jazykové rozmanitosti. Definice veřejné služby může rovněž odrážet vývoj a diverzifikaci činností v digitálním věku a zahrnovat audiovizuální služby na všech distribučních platformách.

Ustanovení § 3 odst. 1 je zcela nepřehledné až chaotické, předkladatel umělé spojuje média veřejné služby do jednoho zákona, formulace jsou nadto vágní s řadou nejasností a nedostatků a nejednotnou terminologií (jednou navrhovatel používá pojem „veřejná služba“, následně používá i pojem „veřejnoprávní mediální služba“, nebo používá nejasné pojmy např. „menšinová skupina obyvatel“ nebo „osoby se smyslovým postižením“). Na tomto ustanovení je zřejmé, že navrhovatel zákona nepostupoval v souladu s evropským právním rámcem, že se neseznámil se zprávami o činnosti České televize a průzkumy, které ohledně požadavků a plnění veřejné služby existují. Před

zveřejněním návrhu zákona nebylo komunikováno a ani z důvodové zprávy nevyplývá, zda měla možnost se vyjádřit k rozsahu veřejné služby odborná a širší veřejnost nebo zda šlo jen o požadavky elektorátu té či oné politické strany. Není vůbec zřejmé z jakých důvodů nejsou součástí veřejné služby zahraniční zpravodajové, z jakých důvodů nejsou zmíněna studia TS Brno a TS Ostrava, z jakých důvodů návrh zákona nepočítá s jedním ze základních postulátů veřejné služby, že Česká televize má vytvářet vyváženou nabídku pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, uměleckých směrů s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti, rozvíjet kulturní identitu obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin. **Dostatečně specifikovaný rozsah služby veřejnosti má totiž význam nejen proto, aby veřejnost získávala informace a přístup k rozmanité nabídce pořadů a programů, ale rovněž z toho důvodu, že Česká televize je financována z veřejných prostředků, jejichž použití má umožnit kontrolu jejich vynakládání právě na plnění hlavních úkolů veřejné služby.** Neměla by být vyvolána ani ponechána žádná pochybnost o tom, zda určitá činnost je zahrnuta do poslání veřejné služby, či nikoli.

Co se týká povinnosti České televize zabezpečit všem občanům České republiky přístup k obsahu svého vysílání, a to bezplatně a za rovných podmínek, prostřednictvím pozemních, kabelových, satelitních i online platform. Toto ustanovení vyvolává řadu otázek. Proč jen občanům? to znamená, že fyzická osoba, která není občanem ČR, ale platí zde daně, nemá nárok na přístup k vysílání České televize? To je přece v rozporu s evropským předpisovým rámcem. Znamená uvedené ustanovení, že prostřednictvím online platform může Česká televize pouze vysílat, nikoliv poskytovat online pořady ze záznamu nebo vyrobené přímo pro online platformy nebo jde zase jen o další nepřesnost? Požadavek navrhovatele zákona „za rovných podmínek“ je nesrozumitelný, není jasné, jakým způsobem by mohly být vytvořeny nerovné podmínky vůči obyvatelům. Nebo snad navrhovatel zákona zamýšlí činit rozdíl mezi občany a ostatními obyvateli ČR? Nebo jde o nerovnost způsobenou kvalitou pokrytí v rámci terestrického vysílání, nemožností využívat iVysílání občanem, který nemá přístup i internetu, ...atd? Formulace o bezúplatnosti není jednoznačná ve vztahu k jednotlivým formám distribuce, když není zřejmé, zda programy České televize mohou být šířeny prostřednictvím provozovatelů převzatého vysílání v IPTV, kabelových systémech atd., kteří vyžadují od svých zákazníků úplatu. Česká televize může být zavázána pouze k tomu, že bude vysílat programy a poskytovat audiovizuální mediální služby volně přístupné. Sama nemůže technicky šířit signál prostřednictvím vysílačů ani provozovat kabelové či satelitní vysílání či šíření služeb po internetu.

V návrhu zákona chybí vyhrazení kmitočtů pro provozování pozemního vysílání a nejsou stanovena pravidla pro provozování veřejnoprávního multiplexu. O tom rovněž důvodová zpráva mlčí.

V návrhu zákona chybí povinnost poskytovat audiovizuální mediální služby na vyžádání a rozsah této činnosti v online prostředí, ačkoli to má být dle důvodové zprávy jedna ze stěžejních modernizačních právních úprav. Přitom platná právní úprava poskytování těchto služeb zahrnuje.

K ust. § 3 odst. 2:

Ve třetí větě uvedeného odstavce se zakazují pouze **přímé zásahy** do tvorby a vysílání, čímž implicitně připouští zásahy nepřímé. Neřeší vliv ekonomický, politický ani vliv zájmových skupin. Považujeme za nadbytečnou a vágní a nesprávnou výlučnou odpovědnost za obsah vysílání uvedenou v ust. § 3 odst. 2 in fine, když je přenášena jednak na orgány České televize, všechny „orgány“, což zahrnuje i kontrolní orgány (nejasná odpovědnost orgány vs. instituce), které z povahy naopak do obsahu zasahovat nesmí a jednak je třeba si uvědomit, že např. za obsah spotů, které jsou vyhrazeny kandidátům ve volbách, nese odpovědnost kandidující subjekt a Česká televize pouze vyhrazuje vysílací prostor.

Poukazujeme na to, že veřejnoprávní vysílání, jak vyplývá z evropského právního rámce, má nejen hospodářský význam, ale není srovnatelné s veřejnou službou v žádném jiném odvětví. Neexistuje jiná služba, která by současně měla přístup k tak širokému okruhu obyvatelstva, poskytovala tolik informací a takový obsah, kterým by vyjadřovala a ovlivňovala mínění jednotlivce, tak i veřejnosti. Veřejné služba v oblasti televizního vysílání obohacuje veřejnou diskusi a v konečném důsledku může zajistit všem občanům přiměřenou účast na veřejném životě. V této souvislosti má význam záruka nezávislosti vysílání, v souladu s obecnou zásadou svobody projevu zakotvenou v čl. 11 Listiny základních práv EU, čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

K ust. § 4 – Funkce veřejnoprávního vysílání

Navržená prioritizace funkcí (zpravodajská, vzdělávací, zábavní) neodpovídá evropskému právnímu rámci. Veřejnoprávní vysílání by mělo i nadále dostát povinnosti poskytovat široké programové spektrum v souladu se svým posláním, jak bylo vymezeno členskými státy EU, aby oslovovalo společnost jako celek a získalo tak co nejvíce diváků. Média mají za úkol informovat – vzdělávat – bavit, ovšem nikoli v tomto pořadí priorit, o což snad mohou usilovat některá soukromá média z důvodu marginalizace České televize v určitých oblastech vysílání, a v této souvislosti je pro veřejnoprávní vysílání legitimní usilovat o vysokou sledovanost. Kromě toho musí být při sestavování programu zajištěna redakční nezávislost a programová autonomie České televize.

Prioritizace může vést k deformaci programové struktury (oslabuje dramatickou a zábavní tvorbu) a financování (deformuje rozpočtování). **Jednoznačné zařazení konkrétního pořadu do konkrétní kategorie je často neproveditelné**, většina pořadů plní více funkcí, např. se jedná o pořad zábavně-vzdělávací, popř. je rovněž diskutabilní zařazení publicistických pořadů.

Použité pojmy (např. „veřejný zájem“, „přiměřenost“, „podpora kulturní identity“, „menšinové vysílání“, „komerční zábava“) jsou neurčité a výkladově problematické. Není zřejmé, jak má být podporována národní historie, jak má být podporována jazyková různorodost (jaké jazyky, jakým způsobem podporovat – má se jednat o výukové pořady, pořady v původním znění nebo jiné pořady?).

V ust. § 4 odst. 3 je zmínka o událostech společenského významu, zejména v oblasti kultury a sportu – není zřejmé, jak bude určován společenský význam. Zákon č. 231/2001 Sb. používá pojem „značný společenský význam“, což jsou akce vyjmenované ve vyhlášce Ministerstva kultury z roku 2001 a událost zvýšeného zájmu veřejnosti v souvislosti s vysíláním krátkých zpravodajských výňatků. Co je událostí společenského významu však zákon nedefinuje. Opět je tedy dán prostor Radě České televize pro nepřímé ovlivňování obsahu vysílání.

Požadavek na rozdělování veřejných prostředků podle nastavených priorit je nejasný a snadno zneužitelný kontrolními orgány při schvalování rozpočtů a jejich kontrolu, když takto mohou dle své libovůle nepřímo zasahovat do vysílání. Ze strany navrhovatele je tento požadavek zjevně nepromyšlený, což ve svém důsledku může znamenat buď výrazné navýšení zpravodajských pořadů nebo naopak výrazné snížení pořadů vzdělávacích, hraných, zábavních, sportovních, animovaných, pořadů pro děti ...atd.

Dále je absolutně nejasné, jak má být uvažováno o vynakládání prostředků na další úkoly a činnosti dle ust. § 5 a 6 návrhu zákona, když prioritizace rozdělování veřejných prostředků má být uplatňována pouze na „funkce“ uvedené v ust. § 4 návrhu zákona.

V odst. 1 jsou uvedeny 3 hlavní funkce (jako třetí je uvedena funkce zábavní), přičemž v odst. 4 je zábavní funkce jasně označena jako doplňková. Dokonce i důvodová zpráva uvádí, že „zábavní funkce“ je výslovně označena za doplňkovou a podřízenou ostatním – zákon tím údajně reaguje na skutečnost, že komerční média již zábavu poskytují v dostatečné míře.“. Lze shrnout, že tímto je

potvrzen rozpor mezi vymezením zábavní funkce jak hlavní nebo doplňkové funkce. Současně není jasné a v důvodové zprávě popsáné, z jakého zdroje navrhovatel čerpal při tvrzení, že „komerční média již zábavu poskytují v dostatečné míře“.

Zákon samostatně nezmiňuje hranou dramatickou tvorbu (pouze dramatickou tvorbu obecně), kterou nelze jednoduše zaškatulkovat pod kategorii tvorby „zábavné“. Kvalita hrané tvorby ČR, stejně jako zábavné a další tvorby, je z velké míry silně ovlivňována tvorbou České televize. Pokud by České televize přestala vyrábět např. kvalitní hranou a zábavnou tvorbu, komerčním stanicím by pro zajištění dostatečného diváckého zájmu stačilo doručit divákovi výrazně nižší kvalitu. Zmizela by pozitivní konkurence a došlo by k poklesu kvality audiovizuální tvorby v ČR. V širším kontextu by došlo i ke snížení kvality české audiovizuální produkce na mezinárodní úrovni.

Ustanovení je nadto prakticky neproveditelné, protože není jasné, jak se priority aplikují, jaké jsou sankce a jak se bude posuzovat naplnění.

K ust. § 5 – Další úkoly

Není zřejmé, jak široce lze vykládat „podporu“ české kultury, umění a vzdělanosti; následně je uveden demonstrativní výčet (věta začínající slovem „zejména“) a bylo by tedy možné uvažovat o podpoře nejenom ve formě vytváření nebo šíření televizního obsahu, ale také např. podpoře formou finančního nebo materiálního plnění ve prospěch poskytovatelů/provozovatelů kulturních nebo vzdělávacích akcí.

Není zřejmé, zda se Česká televize může účastnit mezinárodních koprodukcí, když i důvodová zpráva hovoří pouze o podpoře české audiovizuální produkce („...podporovat českou audiovizuální produkci, zajišťovat vznik domácích pořadů a podílet se na koprodukcích“)

Výčet činností je neúplný a opomíjí řadu stávajících činností České televize, zejména:

- regionální vysílání a studia,
- vysílání pro děti a mládež, tedy dětského diváka,
- zahraniční zpravodaje,
- hranou dramatickou tvorbu,
- digitální služby a online obsah,

Navrhované řešení k připomínkám k ust. § 3, 4 a 5 návrhu zákona:

Navrhujeme spojit resp. propojit ust. § 3, § 4 a § 5 o veřejné službě České televize, které by jednak obsahovaly nejzákladnější postuláty, týkající se požadavků na zpravodajství a publicistiku (z návrhu zákona ust. § 3 odst. 2 druhá věta, § 4 odst. 2) a dále postulát, týkající se programové nabídky pro všechny skupiny obyvatel, aby odrážely rozmanitost s cílem posílit porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti (tedy kombinovat ust. § 2 odst. 2 platného zákona s modifikací ust. § 2 odst. 3 navrhovaného zákona). Odstranit prioritizaci obsahu a ponechat obsah v redakční nezávislosti při tvorbě programů a pořadů a dlouhodobým plánům programového rozvoje. Dále by měl následovat demonstrativní výčet hlavních úkolů veřejné služby České televize, který by měl obsahovat co nej přesněji formulovaný výčet hlavních úkolů, zde je možné převzít hlavní úkoly z platného zákona a to mj. i z toho důvodu, že předkladatel návrhu zákona ani nemá k dispozici analýzu, která by zpochybňovala hlavní úkoly veřejné služby definované v platném zákoně. Ostatně požadavek na omezení hlavních úkolů veřejné služby nevyplývá ani ze zpráv o činnosti České televize. A v dalším ustanovení pak doplnit vyhrazení kmitočtů pro provozování pozemního vysílání a stanovení pravidel pro provozování veřejnoprávního multiplexu (prakticky převzít ust. § 3 odst. 2 a ust. § 3a odst. 1, 2, 3 platného zákona). Pokud nebude upraveno zvláště celoplošné vysílání co do rozsahu, pak platí ustanovení ze zák. č. 231/2001 Sb., v platném znění.

Poté, co budou definovány postuláty a hlavní úkoly služby veřejnosti České televize, by bylo vhodné zařadit samostatné ustanovení o vedlejší činnosti České televize. Viz dále níže v textu.

K ust. § 6 – Vedlejší činnost

Ustanovení § 6 má název vedlejší činnost, není zřejmé, proč není použita legislativní zkratka, když v druhém a třetím odstavci se hovoří o doplňkové činnosti. Za nadbytečný považujeme odst. 3 věta druhá, neboť taková povinnost vyplývá např. ze zákona č. 231/2001 Sb., zák. č. 40/1995 Sb. Není seznatelné, jak se uvedené ustanovení promítne do online prostředí. Poslední věta pak opět nadbytečně odkazuje na zvláštní předpis ohledně rozsahu a charakteru reklamy a sponzoringu.

Dáváme v úvahu doplnit pravidla pro zakládání obchodních společností nebo nabývání majetkových účastí, neboť založení dceřiné společnosti pro činnost, která souvisí s poskytováním veřejné služby nebo vedlejší činností, může být praktické a žádoucí.

Je velmi podstatné, aby byl České televizi zachován rozsah obchodních činností minimálně ve stávajícím rozsahu. Pokud by byla Česká televize financována jen nebo téměř výlučně ze státního rozpočtu, znevýhodňovalo by to Českou televizi při vstupu do koprodukčních projektů, protože by takový vklad do koprodukcí musel být vnímán jako veřejná podpora. A omezení u veřejné podpory v oblasti audiovizuálu jsou výrazná. Pokud by Česká televize do koprodukcí nemohla investovat výnosy z komerční činnosti, byla by silně znevýhodněna oproti komerčním subjektům a v konečném důsledku by neměla šanci dostat se k některým kvalitním audiovizuálním projektům na trhu a tím by byla ochuzena programová nabídka divákům.

Co se týká archivu České televize, je třeba jej řešit v souvislosti se zachováním kontinuity České televize – viz výše. Týká se nejen děl vyrobených Českou televizí, ale i Československou televizí. V uvedeném ustanovení chybí, komu a jakým způsobem mají být zpřístupňována díla vyrobená Českou televizí, aby Česká televize neohrozila své programové plány. Tuto situaci upravovalo Memorandum, které v navrhovaném zákoně již obsaženo není a důvodová zpráva k tomu mlčí.

K ust. § 8 Kodex a statut

Není jasné, zda stávající Kodex a Statut zůstávají v platnosti a vzhledem k rozporu v návrhu ani není jasné kdo je schvaluje (ust. § 20 odst. 1 písm. f) návrhu zákona). Návrh je v této části vnitřně rozporný a vytváří právní nejistotu.

Pokud by měla Kodex schvalovat Rada České televize, jde o problém, který by znamenal možnost Rady České televize nepřímou ovlivnit výrobu a vysílání pořadů nebo přinejmenším autocenzuru.

Je třeba odstranit nejasnosti a vypustit ze zákona pojem „porušení pracovní kázně“, neboť by šlo o novelizaci zákoníku práce.

V odst. 1 by bylo vhodné doplnit výčet i pro online prostředí a dále o zmínku, týkající se ochrany před spyware a možnosti ochrany zaměstnanců podílejících se na obsahu vysílání, pokud jsou v této souvislosti vystaveni neopodstatněným nebo zneužívajícím policejním šetřením a soudním řízením.

Podle odst. 2 má být Kodex závazný i pro osoby, které nejsou zaměstnanci České televize, tzn. že dokument mající charakter spíše vnitřního předpisu by měl být závazný např. pro obchodní partnery České televize, aniž by tito se závazností vyjádřili souhlas; tento přístup se jeví jako nepřijatelný. Je třeba doplnit, že je třeba podmínit závaznost třetí osoby jejím souhlasem.

V odst. 4 je pak třeba opravit slovo „okruhy“, tento termín je již zastaralý.

K ust. § 10 – Orgány České televize

Ustanovení § 10 návrhu zákona je třeba přeformulovat tak, aby odpovídalo ust. § 16 odst. 1 a ust. § 24 odst. 1 navrhovaného zákona.

Označení Rady České televize jako „vrcholného orgánu“ implikuje postavení obdobné valné hromadě, což je **nekompatibilní s veřejnoprávní povahou České televize**. Ust. § 16 odst. 1 je přesnější, protože Rada České televize je orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize. Generální ředitel není výkonným orgánem Rady, generální ředitel je a musí být orgánem statutárním, jak je správně uvedeno v ust. § 24 odst. 1. Jinak by došlo k nejasnostem.

Pro úplnost je třeba dodat, že v evropském kontextu (EMFA) má být zajištěna **institucionální nezávislost managementu**, nikoli jeho podřízení politicky volenému orgánu.

Dále je třeba v ust. § 10 upřesnit postavení Dozorčí komise, která není Dozorčí komisí České televize, ale Dozorčí komisí Rady České televize.

K ust. § 20 – Působnost Rady

Ustanovení § 8 stanoví, že Kodex schvaluje Rada České televize, zatímco ust. § 20 návrhu zákona uvádí, že Kodex je předkládán Poslanecké sněmovně. Tento rozpor vytváří vnitřní nesoulad právního předpisu a právní nejistotu ohledně kompetencí jednotlivých orgánů. Jednoznačně je třeba upravit kompetence ke schvalování Kodexu České televize tak, aby nedocházelo k vnitřnímu rozporu.

Návrh nového zákona vypouští z působnosti Rady schvalování nové významné služby a schvalování jejich změn. Důvodová zpráva o tom mlčí.

Mechanismus ex ante posuzování nových služeb (public value test). Zavedení tohoto mechanismu je požadováno pravidly veřejné podpory (sdělení Komise 2009/C 257/01). Jeho absence může vést k nesouladu s právem Evropské unie. Je proto třeba mechanismus ex ante posuzování nových významných služeb a jejich změny doplnit do návrhu zákona.

Dále je nezbytné vyjasnit režim stávajícího memoranda uzavřeného mezi Českou televizí a Ministerstvem kultury a schváleného Radou České televize. Návrh nového zákona se o memorandu nezmiňuje a důvodová zpráva o tom mlčí. Je třeba postavit najisto v přechodných ustanoveních, jak to bude s uzavřeným memorandem. Otázka rovněž zní, jak to bude s duálním systémem do budoucna, protože Memorandum přece dávalo určitou stabilitu a možnost činit informovaná rozhodnutí jak České televizi, tak komerčním subjektům poskytujícím audiovizuální mediální služby.

Je třeba doplnit chybějící definice právních předpisů v poznámkách pod čarou.

K ust. § 22 – Dozorčí komise

Za situace, kdy má kontrolu hospodaření České televize vykonávat v budoucnu Nejvyšší kontrolní úřad, je třeba zvážit funkci, postavení a nezávislost Dozorčí komise.

Dozorčí komise je plně závislá na Radě České televize, což snižuje efektivitu kontrolního mechanismu. Současně kontrolu hospodaření má vykonávat i Nejvyšší kontrolní úřad, což vyvolává otázku potřebnosti dozorčí komise.

Relevantní jsou rovněž doporučení OECD k fungování veřejných institucí.

K ust. § 27 – Majetek a hospodaření

K ust. § 27 odst. 1

V odst. 1 návrh zákona konstatuje, že Česká televize **hospodaří s vlastním majetkem**, který je oddělen od majetku státu. Návrh zákona však nikterak neupravuje, o jaký majetek jde. Zda jde o majetek, který vlastní Česká televize ke dni účinnosti navrhovaného zákona, zda součástí majetku je i majetek včetně nemovitostí, který stávající Česká televize získala z Československé televize. Rovněž důvodová zpráva k návrhu zákona v tomto ohledu mlčí. Je tedy třeba tuto otázku kontinuity v zájmu právní jistoty vyjasnit, případně upravit v přechodných ustanoveních, protože návrh zákona zrušuje celý zák. č. 483/1991 Sb., o České televizi. Jako lepší řešení se ovšem jeví (jak je již uvedeno výše v textu) ponechání **stávajícího zákona o České televizi v platnosti alespoň v rozsahu ust. § 1 (zřízení České televize a vymezení majetku)**, ust. § 3 odst. 2 (vyhrazení kmitočtů) a ust. § 3a odst. 1 a 2 (provozování veřejnoprávního multiplexu).

K ust. § 27 odst. 2

Návrh zákona nově stanoví, že Česká televize podléhá kontrole **Nejvyššího kontrolního úřadu**. To však dle našeho názoru nepostačuje upravit běžným zákonem a je třeba zapracovat do Ústavy.

Pokud tedy bude Česká televize podléhat kontrole Nejvyššího kontrolního úřadu, pak je třeba v zájmu hospodárnosti a efektivnosti zvážit odstranění nebo upřesnění duplicitních kontrolních mechanismů, které byly zavedeny v roce 2001 novelou zákona č. 483/1991 Sb.

K ust. § 27 odst. 3

Uvedené ustanovení obsahuje **nejasnou terminologii**. Návrh zákona uvádí, že Česká televize vede účetnictví podle předpisů pro „účetní jednotky veřejného sektoru“. Český právní řád, konkrétně zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ani navazující vyhlášky, tento termín neznají. Účetní legislativa pracuje s pojmem „vybrané účetní jednotky“ (státní příspěvkové organizace, organizační složky státu atd.) nebo specifikuje subjekty podle vyhlášky, kterou se řídí. Česká televize je povinna řídit se vyhláškou č. 504/2002 Sb. (pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání). Použití termínu „veřejný sektor“ vytváří právní nejistotu, zda má Česká televize přejít na jiný účetní standard (např. pro příspěvkové organizace), což by znamenalo radikální a nákladnou změnu celého účetního systému a metodiky. Z textu zákona není tedy zřejmý účel tohoto odstavce, zvláště pak ve spojitosti s ust. § 31 odst. 1 návrhu zákona se jeví jako redundantní. Z těchto důvodů navrhuje z návrhu zákona odst. 3 vypustit.

K ust. § 27 odst. 4

Uvedené ustanovení obsahuje **absolutní zákaz tvorby zisku**, což v praxi znemožňuje realizaci běžných obchodních modelů v audiovizí, zejména koprodukcí a podílů na výnosech. Z těchto důvodů je třeba doplnit výjimky pro koprodukční vztahy a podíly na výnosech, pokud nebude celý odstavec z návrhu zákona vypuštěn.

V odst. 4 se dále uvádí, že kladné hospodářské výsledky jsou „**povinně reinvestovány**“ do činnosti Česká televize. Pojem „reinvestice“ však není legislativně přesně definován. Není jasné, v jakém časovém horizontu musí k „reinvestici“ dojít a zda se tím rozumí např. i pouhá tvorba rezervních fondů pro budoucí investice (např. výstavba studií či nákup technologií za 5 let). Nejasnost může vést k tlaku na nevhodné a neúčelné utrácení příjmů v daném roce. Dále poukážeme na to, že není zřejmý smysl uvedeného ustanovení ani v kontextu toho, že Česká televize nebyla založena za účelem tvorby zisku a zisk je generován pouze v případě, že v daném roce budou celkové náklady

nižší než celkové výnosy, což bude běžně nastávat z důvodů průběhu televizní tvorby, která může přesahovat kalendářní rok. Pokud bude zákonem zaručeno, že příspěvek ze státního rozpočtu zůstává po vyplacení majetkem České televize a může být použit pro její činnosti i dalších letech, není nutné problematiku zisku zákonem nikterak upravovat. Proto navrhujeme uvedené ustanovení vypustit z návrhu zákona jako nejednoznačné a nadbytečné

Navrhovaný odst. 4 dále stanoví, že Česká televize „nevypláčí zisk žádným soukromým osobám“. Poukazujeme na to, že Česká televize je právnickou osobou veřejného práva, která nemá vlastníky, akcionáře ani společníky. Z logiky věci a podstaty její právní formy je rozdělování zisku soukromým osobám právně nemožné. Taková formulace je v zákoně nadbytečná, a navíc by mohla znejistit třetí osoby, že bez takového zákazu by takové jednání bylo přípustné. Navrhujeme uvedené ustanovení z návrhu zákona vypustit jakožto nadbytečné.

K ust. § 27 odst. 5

Ustanovení odst. 5 stanoví povinnost dodržovat princip transparentnosti při nakládání s veřejnými prostředky. Poukazujeme na to, že princip transparentnosti je obecným právním principem, který je v českém řádu rozpracován v konkrétních zákonech, např. v zákoně o zadávání veřejných zakázek (č. 134/2016 Sb.) nebo zákoně o registru smluv (č. 340/2015 Sb.). Pokud zákon definuje transparentnost takto obecně, otevírá prostor pro šikanózní výklady a požadavky nad rámec stávajících zákonů (např. zveřejňování detailních rozpočtů jednotlivých pořadů, což může poškodit obchodní pozici České televize při uzavírání smluv s dodavateli). Návrh sice dále odkazuje na zákon o svobodném přístupu k informacím, ale spojení „zejména jsou povinny zveřejňovat informace o svých výdajích“ bez odkazu na konkrétní limitace (např. obchodní tajemství) je rizikové zejm. z důvodu porušení obchodního tajemství a obcházení zákona. Navrhujeme z odst. 5 vypustit druhou větu, neboť tuto problematiku upravuje informační zákon, zákon o registru smluv a zákon o zadávání veřejných zakázek, protože jde o zákony, jimiž je Česká televize povinna se řídit.

K ust. § 29 – Financování České televize

K ust. § 29 odst. 1

Návrh zákona v odst. 1 uvádí, že příspěvek ze státního rozpočtu je určen k zajištění činností uvedených ust. § 4, které upravuje funkce veřejnoprávního vysílání a programové priority. Přitom mediální služba je ještě upravena v ust. § 3 a § 5 navrhovaného zákona. Není zřejmé, z čeho mají být činnosti uvedené v ust. § 3 a 5 financovány, když přitom jde o úkoly, resp. činnosti, veřejné mediální služby. Kromě toho návrh zákona je v tomto ustanovení vztažen k vysílání, a nikoliv k ostatním mediálním službám. Je tedy třeba **jednoznačně stanovit veškeré činnosti, které mají být financovány z veřejných prostředků, resp. ze státního rozpočtu**. Navrhujeme, aby návrh zákona stanovil, že finančními zdroji České televize jsou zejména: a) příspěvek ze státního rozpočtu a b) příjem z vlastní podnikatelské činnosti.

K ust. § 29 odst. 2

Návrh zákona v odst. 2 stanovuje příspěvek ze státního rozpočtu ve výši Kč 5 741 826 000. Tato částka je nedostačující k zajištění hlavních úkolů veřejné služby České televize, je v příkrém rozporu se schválenými Dlouhodobými plány programového, technického, personálního a ekonomického rozvoje České televize na roky 2026 až 2030 a tudíž i reálnými náklady na zajištění zákonem definované veřejné služby. Dlouhodobé plány na roky 2026 až 2030 schválila Rada České televize v prosinci 2025 a jsou od okamžiku schválení dostupné veřejnosti na https://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/api/media/documents/Dlouhodobé_plany_CT_2026-2030.pdf

Dlouhodobé plány jsou dokumentem předjímaným zákonem o České televizi a představují základní rámec činnosti a hospodaření České televize na pětileté období. Stanovení finančního rámce na dobu pěti let odpovídá charakteru činnosti České televize, tedy tvorbě a pořizování audiovizuálních děl, která přesahuje období jednoho kalendářního roku. Stejně tak období jednoho roku přesahuje plánování a pořizování technických a výrobních kapacit potřebných pro výrobu televizního obsahu.

Podle nařízení EP a Rady (EU) 2024/1083 (European Media Freedom Act – EMFA), čl. 5 odst. 3, musí být postupy financování veřejnoprávních médií nastaveny tak, aby poskytovaly **přiměřené a udržitelné finanční zdroje** nezbytné pro plnění veřejnoprávního poslání. Navržená výše příspěvku nezajišťuje udržitelnost současného rozsahu vysílání a ohrožuje plnění úkolů České televize. Zároveň je snížení výše příjmů České televize v rozsahu 20 % proti schváleným Dlouhodobým plánům v rozporu s principem **předvídatelnosti**.

Dlouhodobé plány představují závazný dokument a Česká televize musí pro naplnění těchto dlouhodobých plánů již nyní uzavírat smlouvy a plánovat investice s dopadem na peněžní toky až do roku 2030. Navržené významné snížení příjmů České televize v tak krátkém časovém horizontu vystavuje Českou televizi finanční nestabilitě a hrozbě platební neschopnosti se všemi důsledky z toho vyplývajících, včetně potencionálních soudních sporů.

Česká televize navrhuje, aby v případě, že nadále nebudou příjmem České televize televizní poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu, je třeba navýšit částku uvedenou v navrhovaném ust. § 29 odst. 2 tak, aby reflektovala reálné potřeby České televize a odpovídala minimálně výši příjmů stanovené ve schválených Dlouhodobých plánech na roky 2026 až 2030.

Česká televize poukazuje na to, že návrh zákona v odst. 2 vůbec **neobsahuje mechanismus vyplácení příspěvku**. Zákon uvádí pouze celkovou roční částku příspěvku ze státního rozpočtu, ale zcela postrádá procesní pravidla. Chybí termíny splatnosti (měsíční/kvartální/jednorázově), určení plátce a způsob nárokování. Jako každá jiná hospodařící právnická osoba je Česká televize povinna řídit své finanční toky. Financování ze státního rozpočtu bez jasných termínů, které jsou současně pojistkou nezávislosti České televize, vystavuje Českou televizi nejen ohrožení její nezávislosti, ale též riziku platební neschopnosti v případě prodloužení státu. To je zároveň v přímém rozporu s požadavkem na nezávislost na státní, resp. veřejné, moci podle ust. § 2 odst. 2, jak požaduje EMFA. Proto navrhujeme doplnit do uvedeného ustanovení procesní pravidla, zejm. postup a termíny vyplácení příspěvku.

Návrh zákona neobsahuje ustanovení o tom, jak naložit s nevyčerpanou částí příspěvku na konci kalendářního roku. Rovněž důvodová zpráva o tom mlčí. Výroba audiovizuálních děl a pořizování investic trvá často několik let a pokud by Česká televize musela vracet prostředky do státního rozpočtu, nemohla by financovat víceleté projekty (koprodukce, seriály, sportovní práva, pořizování dlouhodobého majetku), což by významně ovlivnilo schopnost České televize plnit stanovené úkoly. Proto navrhuje doplnit do návrhu ust. § 27 ustanovení, že příspěvek ze státního rozpočtu je po vyplacení majetkem České televize a nepoužité prostředky získané v jednom roce může Česká televize pro svou činnost použít i v následujících letech bez povinnosti je vracet státu.

K ust. § 29 odst. 3

Návrh zákona v tomto ustanovení obsahuje valorizaci příspěvku ze státního rozpočtu. Česká televize valorizaci vítá jakožto jednu z pojištěk nezávislosti veřejné služby, pokud by mělo jít o financování ze státního rozpočtu. Současně je třeba poukázat na to, že zastropování je ekonomicky neudržitelné a neodpovídá reálnému vývoji inflace, což vede k faktickému snižování rozpočtu a tím i snižování principu přiměřeného financování veřejné služby. Navrhujeme proto **zrušit zastropování valorizace** (max. 5 %).

K ust. § 29 odst. 4

V tomto ustanovení jsou demonstrativně uvedeny další zdroje financování České televize, kromě příspěvku ze státního rozpočtu. U zdrojů uvedených v písm. b), c) a d) je otázkou možné porušení pravidel veřejné podpory EU, u některých pak hrozí vliv třetích stran. Je třeba rozlišovat daně a dobrovolné příspěvky a blíže je specifikovat a dále upravit možnost České televize takové dary či příspěvky odmítnout v případě, že by měla zato, že přijetí příspěvku nebo daru se může jevit širší veřejnosti jako ohrožení nezávislosti České televize (např. příspěvek firmy, která vyrábí cigarety, příspěvek politické strany, příspěvek osoby, která se dopustila majetkové trestné činnosti apod.). Není rovněž jasné, jaký je rozdíl mezi příspěvkem a dobrovolným příspěvkem. Důvodová zpráva o tom mlčí.

K ust. § 29 odst. 4 písm. a)

Návrh zákona v ust. odst. 4 písm. a) používá pojem „**doplňková činnost**“ s odkazem na ust. § 6, který však definuje „vedlejší činnosti“. Jak jsme již uvedli výše, je třeba napříč zákonem používat jednotnou terminologii, například shodnou se stávajícím zákonem o České televizi, který jako jeden z finančních zdrojů vedle televizních poplatků stanovuje příjem z vlastní podnikatelské činnosti, případně převzít terminologii z vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou má Česká televize povinnost se řídit, ve které je použit termín hospodářská činnost.

K ust. § 31 – Oddělené účtování

K ust. § 31 odst. 1

Návrh zákona v ust. § 31 odst. 1 stanoví, že Česká televize **vede účetnictví podle zákona o účetnictví**. Povinnost vedení účetnictví řeší jiné právní normy, které se navíc mohou v průběhu času měnit. Zároveň se nejedná pouze o samotný zákon o účetnictví, ale také o příslušné vyhlášky a české účetní standardy. Navrhujeme upřesnit text navrhovaného odstavce na obecnější formulaci odpovídající i stávajícímu zákonu o České televizi „Česká televize vede účetnictví podle zvláštního právního předpisu“.

K ust. § 31 odst. 2

V odst. 2 je stanovena povinnost organizačně oddělit činnosti veřejné služby od podnikatelských činností a vést oddělené účetnictví. To odpovídá i platné právní úpravě a Česká televize se tímto ustanovením platné právní úpravy řídí. Z hlediska návrhu nového zákona poukazujeme na to, že užitý termín „podnikatelské činnosti“ v ust. § 31 je nekonzistentní s termínem „vedlejší činnost“ v ust. § 6. Dále poukazujeme na to, že uvedené ustanovení je dále velmi nepřesné a neúplné v rozlišování činností spadajících do hlavní činnosti a činností spadajících do hospodářské činnosti, když odkazuje pouze na ust. § 4 a § 6 návrhu zákona, přestože činnosti České televize definuje také ust. § 3 a § 5. Není tedy zřejmé, zda činnosti uvedené v ust. § 3 a § 5 mají být považovány za hlavní činnost nebo hospodářskou činnost pro účely vedení odděleného účtování.

V zájmu právní jistoty navrhujeme sjednotit terminologii v celém zákoně na pojem „hospodářská činnost“, což je i v souladu s terminologií vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou má Česká televize povinnost se řídit, případně převzít terminologii ze zákona o České televizi, který v ust. § 10 mezi finanční zdroje České televize uvádí příjem z vlastní podnikatelské činnosti. Dále jednoznačně definovat, které činnosti České televize stanovené zákonem jsou považovány za hlavní činnost a které za hospodářskou činnost.

K ust. § 32 – Převody výnosů

Povinnost převádět výnosy z reklamy a sponzoringu je v rozporu s principem samofinancování a omezuje schopnost financovat veřejnou službu. Zároveň vytváří vnitřní nesoulad zákona (na jedné straně umožňuje podnikání, na druhé odebírá výnosy). S ohledem na zamýšlenou změnu způsobu financování nedává smysl, aby Česká televize financovaná převážně za státního rozpočtu odváděla část svých výnosů do státního fondu. Je třeba zvážit, zda uvedené ustanovení ze zákona vypustit.

K ust. § 33 – Přechodná ustanovení

Navržená přechodná ustanovení jsou neúplná a nezajišťují právní jistotu ohledně základních aspektů fungování České televize. Navržená přechodná ustanovení neplní zejména svou základní funkci – zajistit kontinuitu právních vztahů. V současné podobě mohou vést k vážným právním a provozním dopadům na fungování České televize.

1. Právní existence instituce

Zrušením zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, bez explicitního zakotvení kontinuity dochází k právní nejistotě ohledně samotné existence České televize jako právnické osoby.

Není zřejmé, zda dochází k:

- transformaci instituce, nebo
- jejímu faktickému zrušení a novému založení.

To je v rozporu s principem právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústava České republiky).

2. Platnost vnitřních předpisů a Kodexu České televize

Kodex České televize i Statut jsou vydány na základě dosavadního zákona.

Bez výslovné přechodné úpravy není zřejmé, zda:

- zůstávají v platnosti, nebo
- zanikají spolu se zrušením zákonného zmocnění.

To může vést k:

- regulatornímu vakuu v oblasti programových pravidel,
- ohrožení plnění veřejné služby.

3. Postavení orgánů České televize

Ačkoli návrh zachovává mandáty (ust. § 33 odst. 1), neřeší:

- právní režim výkonu funkce podle nové právní úpravy,
- případné změny pravomocí a odpovědnosti,
- kontinuitu právních vztahů generálního ředitele (např. pracovněprávní režim).

4. Existující smluvní vztahy a memoranda

Návrh neřeší dopad změny právního rámce na:

- dlouhodobé smlouvy (koprodukční, licenční, distribuční),
- mezinárodní závazky,
- memorandum o způsobu naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání v období let 2026-2030

Hrozí:

- zpochybnění platnosti těchto vztahů,

- vznik sporů.

5. Návaznost na další právní předpisy

Řada právních předpisů odkazuje na zákon č. 483/1991 Sb.

Bez přechodného řešení vzniká:

- interpretační nejistota,
- riziko neaplikovatelnosti některých ustanovení.

Navrhujeme doplnit přechodná ustanovení tak, aby výslovně upravovala:

- kontinuitu existence Česká televize jako právnické osoby po zrušení zákona č. 483/1991 Sb.,
- další platnost a účinnost:
  - Kodexu České televize,
  - Statutu České televize,
  - vnitřních předpisů,
  - uzavřených smluv a memorand,
- právní kontinuitu výkonu funkce generálního ředitele a dalších orgánů,
- přechod práv a povinností z dosavadní právní úpravy,
- návaznost na další právní předpisy, které na zákon č. 483/1991 Sb. odkazují.